

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobkyně I.Ř.**, zastoupené *JUDr. Radomírem Šimáčkem, advokátem, se sídlem Klatovy 4, Vídeňská 9*, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 19. září 2012 č.j. 6860/12-1100-400-276,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. září 2012 č.j. 6860/12-1100-400276 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18.5.2009, č.j. 50915/09/133911402139, jímž žalobkyni byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 82.542,- Kč a současně sděleno penále ve výši 16.508,- Kč. Napadené rozhodnutí souvisí s předcházejícím rozhodnutím Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18. 5. 2009, č.j. 50912/09/133911402139, kterým tento správce daně dodatečným platebním výměrem vyměřil P.Ř., manželovi žalobkyně, daň z příjmu fyzických

osob za zdaňovací období 2006 ve výši 82.542,- Kč a sdělil penále ve výši 16 508,- Kč. Finanční ředitelství v Plzni rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, čj.1029/11/11-1100 -400276 zamítlo odvolání P.Ř. a uvedený dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob potvrdilo. Uvedené rozhodnutí bylo následně P.Ř. napadeno správní žalobou evidovanou u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 Af 18/2011, o které rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, kterým žalobu ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 zamítl. O následné kasační stížnosti P.Ř. proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 23.9. 2013, čj. 5 Afs 66/2012-27m, kterým tuto kasační stížnost zamítl.

II. Žaloba

Žalobkyně podanou žalobu odůvodnila tím, že žalobu podává jako manželka P.Ř., OSVČ, když v důsledku společného zdanění manželů byla na základě rozhodnutí správce daně doměřena daň z příjmu fyzických osob i její osobě za zdaňovací období 2006 rovněž ve výši 82.542,- Kč a bylo jí sděleno penále ve výši 16 508,- Kč. Ve vztahu k manželovi žalobkyně, jak Finanční úřad v Klatovech, pak následně i v Finanční ředitelství v Plzni, neuznaly výdaje vynaložené P.Ř. na zaplacení subdodávek na jednotlivých akcích, a to též ve vztahu ke společnosti Regina a.s., která subdodávky prováděla a to i přesto, že byla potvrzena přítomnost zaměstnanců této firmy –Ukrajinců na stavbě a provádění akcí bylo doloženo i montážními listy, stavebními deníky a kopiemi faktur. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 a § 31 zákona č. 337/1992 Sb., jeho postup je porušením práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 4 odst. 1, odst. 3 a odst. 4, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a článků 6, 14 a 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je porušením zákazu diskriminace a porušením zákazů zneužití práva a porušuje i právo vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 téže Listiny. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s provedenými důkazy je rovněž v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 2096/07 z 28. 5. 2009 a sp.zn. IV. ÚS 591/08 z 1.9. 2010. Žalobkyně vytýkala žalovanému, že stejně jako orgán prvního stupně hodnotil důkazy naprosto formalisticky, bez přihlédnutí k logice věci a bez vzájemných souvislostí těchto důkazů. Žalovaný vyšel z toho, že společnost Regina a.s. vstoupila usnesením Městského soudu v Praze čj. 81 Cm 22/2006 – 8 z 1.8. 2006 do likvidace a její jednatel Y.M. měl ukončeno povolení k pobytu na území ČR ke dni 9.6.2006. Tyto důkazy považoval žalovaný za rozhodující pro závěr, že společnost Regina a.s. vstupem do likvidace nemohla vyvíjet žádné další podnikatelské činnosti a nemohl za ni jednat ani její jednatel, ale pouze soudem jmenovaný likvidátor. Žalobkyně upozornila na skutečnost, že již v řízení o žalobě P.Ř. proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni, vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 Af 18/2011, bylo poukazováno na tu skutečnost, že Finanční úřad v Klatovech dal podnět Policii ČR k provedení šetření u manžela žalobkyně pro podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně. P.Ř. byla zaslána výzva k vydání věci, kterou mu PČR ukládala povinnost předložit originály faktur vystavených společností Regina a. s. v době od 4. 7. 2006 do 22. 12. 2006 a povinnost předložit knihu přijatých a vydaných faktur za rok 2006. Tuto povinnost manžel žalobkyně splnil a žádané faktury policii předal. Šetření pro podezření pro spáchání trestného činu bylo Policií ČR zastaveno usnesením ze dne 1.3. 2010, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2010. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je patrné,

že P.Ř. doložil policii faktury nejen za rok 2006, ale i za další období od roku 2004 a dále bylo patrné zjištění, že jednatel společnosti Y.M. měl povolení k pobytu do 4. 11. 2006, což je v rozporu se zprávou cizinecké policie o tom, že povolení k pobytu mělo jednatelem společnosti skončit ke dni 9. 6. 2006. Pokud orgány finanční správy daly podnět Policii ČR k šetření osoby P.Ř. pro spáchání trestného činu krácení daně a pokud v rámci vedeného šetření bylo rozhodnuto o odložení věci, pak orgány finanční správy ve smyslu § 2 a § 31 zákona č. 337/1992 Sb., měly čerpat poznatky pro dokazování i z výsledků šetření policie. Touto cestou by zjistily, že originály faktur společnosti Regina a.s. nemohl manžel žalobkyně předložit žalovanému, jelikož byl povinen je vydat na základě výzvy policie, která je měla v držení až do ukončení svého šetření. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že žalovaný při rozhodování nevzal v úvahu důkazy, na které upozorňoval její manžel P.Ř., ač osvědčovaly konání prací samotných ve formě vedených montážních deníků a stavebních deníků, stejně jako vyjádření svědků o přítomnosti pracovníků firmy Regina a.s. na stavbách. Žalobkyně poukázala na řadu důkazů, kterými mohl žalovaný doplnit dokazování a které byly žalovanému konkretizovány. Tyto důkazy však provedeny nebyly a ve věci bylo rovnou vydáno napadené rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalovaný byl povinen žalobkyni uhradit náklady nařízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a souhlasil s jejím projednáním bez nařízení jednání. Ke skutkovým okolnostem a k jejich právnímu hodnocení se vyjadřoval stejně jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasily s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s **§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.** vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle **§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů** č. 586/1992 Sb. se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Výkladem citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů se opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud a poukázal na **rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2009, č.j. 1 Afs 109/2006-160, a č.j. 1 Afs 43/2006-150** (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V obou rozsudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*konečně lze souhlasit s žalobkyní, že z ustanovení daňového*

řádu nevyplývá, že by unesení důkazního břemene bylo spojeno pouze s přímými důkazy. Je možné si jistě představit, že by poskytnutí zdanitelného plnění bylo prokázáno i důkazy nepřímými; avšak z důkazů předložených v daňovém řízení lze vyvodit maximálně závěr, že dodání předmětné dokumentace ze strany společnosti ... nelze zcela vyloučit. Nicméně pokud žalobkyně chce uplatnit nárok na daňový odpočet, nestačí pouze prokázat, že existenci zdanitelného plnění nelze vyloučit, ale je nutné prokázat to, že ke zdanitelnému plnění opravdu došlo“.

V dalším rozsudku ze dne 13.4.2012, č.j. 2 Afs 30/2011-56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „obecně lze konstatovat, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat a současně povinnost svá tvrzení doložit. Daňový řád v ustanovení § 31 odst. 9 ukládá daňovému subjektu povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt je tak odpovědný také za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní, nerozporné a budou prokazovat jeho tvrzení. Navíc, jak již bylo mnohokrát judikováno, ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi nestačí samy o sobě k prokázání uskutečnění plnění v nich deklarovaného. Tyto doklady jsou pro správce daně pouze tvrzením daňového subjektu, že k realizaci tohoto plnění došlo. Poněvadž je daňové řízení ovládáno zásadou souladu stavu skutečného a stavu formálně právního, platí, že „daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být dostatečným důkazem jenom tam, kde není pochyb o tom, že služba (nebo jiné plnění) byla poskytnuta tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj s ní byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 Afs 39/2007 – 47; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nespravoval-li tedy daňový subjekt náležitě své záležitosti (nevedl skladovou evidenci, veškerá tvrzená podnikatelská komunikace se svědkem F. proběhla pouze ústně) a v důsledku toho neměl k dispozici obvyklé doklady, kterými by byl schopen prokázat jím deklarované údaje, bylo jeho povinností prokázat je důkazy jinými, nerozpornými, neboť důkazní břemeno, jak již bylo uvedeno, tížilo výlučně jeho“.

Krajský soud se se závěry Nejvyššího správního soudu v otázce výkladu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů zcela ztotožnil a současně vycházel z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. července 2012, č.j. 57 Af 18/2011 – 98, a to ve vztahu k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání P.Ř. a současně byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Klatovech ze dne 15. 5. 2009 č.j. 50912/09/133911402139, jímž byla P.Ř. dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 82.542,- Kč a současně bylo sděleno penále ve výši 16.508,- Kč. Uvedeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba žalobce ve věci dodatečného vyměření daně z příjmu fyzických osob P.Ř. za zdaňovací období 2006. P.Ř. proti tomuto rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. září 2013, č.j. 5 Afs 66/2012 – 27, kterým kasační stížnost zamítl. Krajský soud převzal právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vydaném rozhodnutí ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob P.Ř. za zdaňovací období 2006, týkající se daňové uznatelnosti uplatněných výdajů a se ztotožnil s nimi. Ve vztahu k této části řízení Nejvyšší správní soud dospěl ve výše citovaném rozhodnutí

(dostupném na www.nsoud.cz) k následujícím právním závěrům, plně platným i pro pozici žalobkyně ve věci doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006:

V dané věci bylo rozhodné posouzení právní otázky, zda stěžovatel splnil podmínky pro odečtení výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. K této problematice se vztahuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení rozsahu důkazního břemene v daňovém řízení. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. V této souvislosti poukázal Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil následující právní závěr: „Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) d. ř.], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraty o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné, či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) d. ř. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí, či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. v této souvislosti z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu např. jeho rozsudek ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, publ. na www.nssoud.cz)."

Prokazování uskutečnění daňově uznatelného výdaje, jakož i nároku na odpočet daně, je tedy primárně záležitostí dokladovou. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Účetní nebo daňové doklady formálně z hlediska náležitostí, či účtování odpovídající zákonné úpravě nejsou samy o sobě způsobilé prokázat faktické vynaložení deklarovaného výdaje, resp. uskutečnění zdanitelného plnění ani jeho výši, je-li relevantním způsobem zpochybněna pravdivost údajů v nich uvedených. To znamená, že ani po formální stránce perfektní doklady nemohou být dostatečným důkazem o uskutečnění transakce v nich deklarované, pokud vzniknou pochybnosti o tom, zda

skutečnosti zachycené na těchto dokladech odpovídají skutečnému stavu. Jak je tedy uvedeno výše, uplatnění daňově účinného výdaje nebo nároku na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, nýbrž v existenci výdaje, resp. zdanitelného plnění. Tomu také koresponduje povinnost daňového subjektu oprávněnost takových „nároků“ prokázat. Zákon o daních z příjmů tedy nestojí na pouhém formálním vykazání výdaje nebo zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém.

Vznikne-li v průběhu daňového řízení správci daně důvodná pochybnost o tom, zda k uskutečnění výdaje či zdanitelného plnění došlo způsobem deklarovaným daňovým subjektem, je povinností daňového subjektu prokázat správnost svého tvrzení. Je ponecháno na vůli daňového subjektu, jaké důkazy k vyvrácení pochybností správce daně předloží. Jako důkazy mohou sloužit v podstatě jakékoliv prostředky vyjma těch, které byly získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Z § 31 odst. 4 zákona o správě daní vyplývá, že jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, publikovaný pod č. 85/2006 Sb. ÚS, nález Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 48/05, publikovaný pod č. 218/2006 Sb. ÚS).

V posuzovaném případě stěžovatel i přes opakované výzvy finančních orgánů pochybnosti o uskutečnění deklarovaných výdajů nevyvrátil. Správce daně i žalovaný poukázaly na konkrétní rozpory v tvrzeních stěžovatele a i předložených dokladech a velmi podrobně se jimi ve zprávách o daňové kontrole i v rozhodnutích o odvolání zabývaly. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by logickým a důvěryhodným způsobem osvědčily vynaložení předmětných výdajů a přijetí zdanitelného plnění od spol. REGINA. Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem i žalovaným za to, že skutečnost, že ke zdanitelnému plnění od společnosti REGINA opravdu došlo, stěžovatel neprokázal. Dle názoru zdejšího soudu se správní orgán I. stupně, žalovaný i krajský soud se všemi předloženými resp. navrženými důkazními prostředky vypořádali, avšak nikoli podle přání stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se dále v citovaném rozsudku ve věci žalobce P.Ř. zabýval jednotlivými důkazy a jejich hodnocením, zejména výpovědi svědků K. a T., dále se zabýval okolnostmi provázejícími působení jednatele společnosti Regina a.s. pana M. a otázkou hodnocení předložených montážních listů a stavebního deníku. V podrobnostech stran těchto závěrů krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 23. září 2003, č.j. 5 Afs 66/2012-27 a to konkrétně na jeho odůvodnění na straně 29 až 31. Nejvyšší správní soud následně dospěl k závěru, že lze uzavřít, že se stěžovateli v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že k plnění od společnosti REGINA opravdu došlo. K námitkám ohledně porušení práva na spravedlivý proces spočívající v nesprávném dokazování, lze uvést, že daňovému subjektu byl dán dostatečný prostor k vysvětlení vzniklých pochybností o uplatněných výdajích jiným způsobem, než předloženými doklady, a to jak během daňové kontroly, tak v průběhu odvolacího řízení. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek ze dne 31.5.2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73, www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k prokázání výdajů, které lze vztáhnout i na prokázání uskutečnění zdanitelného

plnění. Nejvyšší správní soud uzavřel, že P.Ř. v posuzované věci neunesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní, neboť se mu nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně ohledně toho, zda deklarované výdaje či přijetí zdanitelného plnění byly skutečně vynaloženy na plnění (práce) dodané společností REGINA. Stěžovatel v daňovém řízení neodstranil ani pochybnosti o tom, kým byly předmětné faktury vystaveny, komu a v jakém rozsahu byly deklarované výdaje vyplaceny a zda k jejich vyplacení v hotovosti došlo způsobem, jak tvrdil stěžovatel. Přestože nelze vyloučit možnost, že elektroinstalační práce byly fakticky provedeny, vzhledem k přetrvávajícím nejasnostem ohledně toho, kdo je provedl, jejich rozsahu a vzájemných souvislostí, nemohly správní orgány, krajský soud a ani Nejvyšší správní soud akceptovat zmíněné částky jako výdaje daňově uznatelné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Podle Nejvyššího správního soudu není správné konstatování stěžovatele, že správní orgány i krajský soud rozhodovaly v příkrém rozporu s nálezy Ústavního soudu (např. III. ÚS 2096/07, či IV. ÚS 591/08), dle kterých nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu. Správní orgány nešly ve svých požadavcích v daném případě nad rámec požadavků, které na důkazní řízení kladou právní předpisy. Naopak, postup finančních orgánů při hodnocení důkazů byl v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (srov. § 2 odst. 3 o správě daní). Dle zásady volného hodnocení důkazů není správce daně vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovila, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Naopak, takové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, přístupný na www.nssoud.cz). Správce daně se v rámci sporných faktur vypořádal se zjištěnými skutečnostmi, když vyvracel tvrzení stěžovatele stran okolností provedení prací společností REGINA, vč. úhrady za poskytnuté plnění od stěžovatele a naopak to byl stěžovatel, který neprokázal přijetí zdanitelného plnění, resp. výdaje daňově účinné. Tyto závěry mají oporu ve spisovém materiálu. Nenabídnul-li však stěžovatel v důkazním řízení relevantní důkazní prostředky, nemůže jeho tvrzení o oprávněnosti uplatněných výdajů obstát. Jak správně uvedl krajský soud, v daném případě nedošlo k doměření daně z důvodu, že společnost, která v době deklarovaných plnění fakticky vyvíjela činnost, se stala nekontaktní, nýbrž z důvodu, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že pro něj společnost v předmětném období vykonala konkrétní práce, když jakákoliv činnost byla ze strany tehdejšího předsedy představenstva přímo popřena. V tomto směru jsou odkazy stěžovatele na výše cit. nálezy Ústavního soudu nepřipadné, neboť dopadají na situaci, kdy jednatel společnosti zemřel, v důsledku čehož již nebyl jeho výslech v daňovém řízení možný, nikoli na situaci, kdy předseda představenstva společnosti vypověděl, že dotčená společnost v rozhodném období nevyvíjela žádnou činnost.

Krajský soud při rozhodování o žalobě žalobkyně vycházel z totožných skutkových nálezů týkajících se manžela žalobkyně P.Ř. a z jejich právního hodnocení, tak jak bylo provedeno zdejším krajským soudem (rozsudek ze dne 31.7. 2012, čj. 57 Af 18/2011-98) a posléze Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 23.9. 2013, čj. 5 Afs 66/2012-27). Krajský soud vzal v úvahu, že předchozí rozhodnutí žalovaného ve vztahu k žalobkyni, kterým bylo rozhodováno o jejím odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru správce

daně prvního stupně ve věci doměření daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2006, bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, když žalovanému krajský soud vytkl, že se řádně nevypořádal s námitkami, které žalobkyně vznesla ve svém odvolání, které byly totožné shodné s odvolacími výtkami jejího manžela P.Ř. v souběžně projednávané daňové věci. Po přihlédnutí k obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve věci žalobkyně, krajský soud shledal, že důvody způsobující nepřezkoumatelnost předchozího rozhodnutí v dané věci byly žalovaným správním orgánem odstraněny, skutkové okolnosti a jejich právní hodnocení bylo provedeno plně v souladu s dosavadním právním hodnocením stejných skutečností týkajících se manžela žalobkyně P.Ř., jak ostatně plyne z odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006, které byly výše prezentovány.

Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu žalobkyně podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl oproti žalobkyni ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žalobkyně ani žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu